

USA Nyhedsbrev nr. 4.

Rettelse til forrige brev.

Vi er fra flere vågne læsere blevet gjort opmærksom på en fejl i nyhedsbrev 3. Vi skrev at Bad Water Bassin i Death Valley var det dybeste punkt på kloden. Det er Det Døde Hav (ligger på et kontinent fjernt herfra.) Vi beklager meget. http://da.wikipedia.org/wiki/Det_D%C3%B8de_Hav

Mandag den 12. juli 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 7.904 miles

I dag stod vi op med smuk udsigt til røde klipper. Det var lidt før 7 i Arizona tid, men 7.45 i Utah tid. Bent fik afsendt nyhedsbrev 3 + og vi fik tømt greywater mm.

Lidt over 9 var vi klar til afgang fra Gouilding Campground, men få hundrede meter senere skulle vi lige tage billeder ved en indiansk lerklinet hytte. Det viste sig, at der sad en morlille og vævede. Hun var ikke særlig meddelsom, men da der blev lagt en dollar til hende, blev hun straks meget snakkesalig. Hun fortalte, at hun havde arbejdet for firmaet i 70 år. Det lille tæppe, som hun vævede på, ville tage knapt 3 måneder at væve samt komponere mønsteret. Pris 600 \$. Vi så, der hang yucca frø til tørre, og hun fortalte, at frø og rod bruges til sæbe. Roden duftede rigtig frisk.

Væversken og den lerklinede hytte.

Herefter kørte vi videre mod 4 Corners, og vi glædede os til at prøve at stå i 4 stater på een gang. Midt formiddag tankede vi camperen på Speedys i Kayenta. Her var der en indianer, der tiggede, fordi han var langt hjemmefra og hans familie sultede. Flemming gav ham 1 \$. Vi kørte videre på vej 160, hvor vi har set vilde heste, men vi nåede ikke at få taget et foto af dem. Lige pludselig kom vi i tanker om, at vi havde glemt at lave rutebeskrivelse i vores nyhedsbrev, men det må vi råde bod på i næste brev. Ved Mexican Water var der et par og tredive grader. Desværre viste det sig, at der var vejarbejde, og at det ikke var muligt at køre ind til Four Corners.

Der er kun åbent i weekenden, ØV, for os. Nå, men så må vi jo bare planlægge en ny tur hertil; en venlig arbejder fortalte, vi bare kunne komme tilbage næste år. Men vi var da lige et smut i New Mexico. Bent og Flemming gik op på en bakke for at fotografere ind i det lukkede område. Måske kan vi på aftenens billeder se, om de fik ramt det rigtige punkt. Et par familier var der med et billede af en stor dreng. Der blev taget mange billeder af familien, hvor hans foto også var med. Vi fik indtryk af, at det havde været drengens største ønske at komme til 4 corners, men at han var død. Der blev taget billeder af GPS'en for at bevise, at vi har været der.

Four Courners, vi var så tæt på, og alligevel ikke.

Herefter kørte vi ind i Colorado med retning mod Mesa Verde.

I Cortez var vi på Visitor Centre for at få en masse brochurer om Colorado. Ca. 14.30 kørte vi ind i Mesa Verde National Park. Endnu en gang brugte vi vores kort til Nationalparkerne. Der var vejarbejde, så pludselig holdt vi i en lang kø. Pausen varede næsten en time, så Flemming trak håndbremsen, og han fik sig en ordentlig en på øjet.. Der var ved at blive lagt ny asfalt. Vi kom til at dreje af for tidligt, så vi måtte holde i kø en gang til. Vi var efterhånden temmelig sultne, og vi kunne jo lige så godt have spist frokost, mens vi holdt i kø!

Ved 15.30 tiden holdt vi ved Mesa Verde, hvor mændene blev sendt afsted for at købe billetter à 3 \$ til Cliff Palace til kl. 17.30, mens vi lavede frokost. Mesa Verde er spansk og betyder ”grønt plateau”, og det er et meget fint navn for et skovklædt plateau, der hæver sig omkring 600 meter over det flade ørkenlandskab. Herefter kørte vi til museet Chapin Mesa Museum, hvor vi gik ad en stejl sti ned til en gammel indianerlandsby bygget ind i klipperne. Det er den bedst velbevarede klippelandsby med 150 rum. Museet gav et fascinerende indblik i anasazi-kulturen. Indianerne kom til området omkring år 500 og deres kultur nåede sit højdepunkt i 1200-tallet, hvor den stor del af klippelandsbyen blev bygget, men ca 100 år senere forsvandt de sporløst, mest sandsynligt pga. tørke. Det menes, deres efterkommere er indianere i New Mexico og Arizona. Vi var oppe i 7000 fod, så vi var højt oppe. Vi har egentlig bevæget os en del i de højere luftlag, men helt uden problemer.

Der havde været skovbrand i området langs vejen, sikkert for et stykke tid siden. Her så vi heste og kronhjorte.

Klokken 17.30 var vi klar til den guidede tur til Cliff Palace. Det er Nordamerikas største klippelandsby, hvor der har boet ca. 100 mennesker. Vi fik fortalt en spændende historie om gammel indiansk kultur kædet sammen med nutidens indianerkultur. Vi var også ude at klatre på stejle stiger og smalle trapper. Vi havde en meget spændende oplevelse i den gamle indianerlandsby. Vi er flere i rejseselskabet, der altid har drømt om at se en sådan klippelandsby. Efter vi kom op fra

indianer plateauet, havde Bent travlt med at fotografere nummerplader, og en fra Wisconsin kom ud af bilen og satte en lille plastikgorilla på. Vi fik en snak med dem, og det viste sig at konens kusine boede i Allerød, nord for København. De havde et lille DK skilt på bilen, da de havde været i DK et par gange. Karens familie stammede fra Lindholm nord for Ålborg og i USA har taget sig navnet Lindholm, og pudsigt nok har Bent 2 fastre, der er gift Lindholm. Flemming foreslog, vi skulle give dem et af vore danske flag, og det viste sig, at de havde en guirlande med små juletræs Danneborg med, og vi blev fotograferet sammen. En hyggelig oplevelse.

Cliff Palace, Mesa Verde.

Efter den guidede tur kørte vi mod Durango, da vi havde en ide om, at der var indkøbsmuligheder, så vi kunne få købt ind til vores aftensmad. Ca. 20.25 holdt vi på en camperplads, hvor vi selv måtte finde en plads, da kontoret var lukket.

Maden blev hurtigt tilberedt og vi sad ude og nød vores sene aftensmad ca. kl. 9 (Mountain-tid) i den lune aften.

Tirsdag den 13. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 8.140 miles

Selv om vi igen var tidligt vågne, kunne vi ikke komme fra pladsen før kl. 9.00 pga kontorets åbningstid, så vi brugte tiden til lidt småsysler.

Durango & Silverton.

Lidt over ni var vi i flot vejr ved Durango station, hvor vi så et gammelt damplokomotiv futte afsted. Øv, det ville vi da gerne have set og have et billede af. MEN, vi var heldige, et nyt tog var ved blive fyldt med passagerer. Vi havde i øvrigt forventet at se en søvngig by så tidligt på dagen, men jeg vil sige jer, der var folk over det hele. Og det tro pokker, når vi kunne se, hvor mange mennesker, der kunne komme med toget. Vi fik taget billeder og hørt toget sige dut-dut flere gange, mens en sort sky steg til himlen. Da vort barnebarn, Noah, er ret interesseret i toge, lavede jeg et par små videooptagelser med mit kamera, og jeg er sikker på, han vil elske at se dem. Der var en utrolig stemning på stationen, rigtig gammeldags ”nu skal vi på ferie-stemning”. Det ældste damplokomotiv er fra 1882, og det tager 3 timer at køre til minebyen Silverton.

Da vi havde fået sendt toget godt afsted, gik vi en lille tur rundt i Durango, som er en velholdt lille by fra 1880'erne. Da Bent gik ind i en butik, som selv sætter tryk på t-shirts, måtte jeg selvfølgelig have en t-shirt med til Noah med et flot damplokomotiv.

Vores bil var igen sulten. På tanken solgte de noget, der hed ”Copenhagen”. Nysgerrig fortalte jeg, at jeg kom fra Danmark, og derfor gerne ville vide, hvad det var for en vare. Jeg tror ikke, at gutten på tanken vidste noget om hverken DK eller København. Men varen var altså snustobak.

På Highway nr. 160 mod Silverton fik vi en lille regnbyge med kraftig blæst, men pyt, vi sad jo indenfor. Vi krøb godt nok op i højden. Ved 10.200 fod observerede forsædet et par murmeldyr i vejsiden. De blev også foreviget blandt vore efterhånden mange feriefotos.

Ved Molas Pass stoppede vi i 10. 899 fod. Flot udsigt, og jeg fik med mit nye Canon-kamera nogle gode skud af et par ”chip-og chap” egern, der fattede rundt. Der var også flere nye (for mig i hvert fald) vilde blomster, der skulle foreviges. (en lille bemærkning om mit nye kamera. Hvis jeg får lidt tilovers af kontanter fra denne tur, vil jeg overveje at købe en ny linse med lidt bedre zoom.

Frokost i Silverton, High Noon Hamburgerbar.

Ved middagstid nåede vi til Silverton, hvor vi først besøgte det lokale turistkontor. Her fik vi bl.a. en oversigt med informationer om de smukke og velbevarede huse i byen. Bortset fra hovedgaden, er gaderne hårdt stampet jord. Gad vidst hvordan, de er om efteråret, vinteren og foråret med regn og slud. Silverton er én af USA højest beliggende byer i 9.305 fod, så man kan forestille sig, der må blive rigtig vinter. Nå, vi oplevede nu kun en kraftig regnbyge, og det var ikke nok til at mudre gaden op. Da vi snetop var ud for High Noon Hamburger-bar, foreslog Flemming at vi kunne spise der, indtil bygen var drevet over. Vi fik frisklavede cheese-burger. Jeg er normalt ikke vild med hamburgere, men disse var OK. Da regnen imidlertid ikke ville holde op, lånte Bent min medbragte paraply for at hente bilen. Ventetiden fordrev Merete og jeg i en butik, som bl.a. solgte flotte patchwork-tæpper og materiale til dem. Der var ophængt et tæppe, som var quiltet meget professionelt af en ung lokal kvinde. Butiksindehaveren fortalte, at dette tæppe var sammensat af lige så mange motiver, som der var medlemmer af den lokale quilt-klub af rester fra den netop afdøde formand for klubben. Det beløb, tæppet ville kunne indbringe, ville blive doneret til velgørenhed.

I en butik faldt jeg over en jakke, som var sat ned fra \$75 til 37\$, og da min mor havde doneret penge til min tur, så jeg kunne købe lidt tøj, hvis jeg fandt noget, var jeg ikke lang tid om at beslutte mig. Jeg fandt også en sød lille gave til Lucca.

Efter regnskylllet var luften køligere. Fra Silverton steg vi op i 11.115 fod (havde vi været med fly uden trykkabine, skulle vi nu have brugt iltmaske) ved Red Mountain passet. Kort herefter var der et udsigtspunkt til de smukke bjerge, og i umiddelbar nærhed var der resterne af mineaktiviteterne med et par huse til minearbejderne i ret dårlig stand.

Nu gik det nedad i ret tætte hårnålesving. Vore chauffører kunne uafhængig af hinanden fortælle, at nu kom vi ikke længere mod øst. Ved Alpine Loop ved Ouray plukkede jeg et par evighedsblomster af samme slags, som jeg har som staude hjemme i Viborg. Merete og jeg er ikke holdt op med at undre os over at finde vilde blomster af samme slags, vi har enten som stue- eller haveblomster derhjemme. Vi var kommet til de høje bjerge i Rocky Mountain lige vest for den nordamerikanske Continental Divide. Ved Lookout View Switzerland of America blev vi fotograferet samlet, efter at Flemming havde fotograferet en amerikansk familie.

Vi havde egentlig troet, vi ville nå længere rent kilometermæssigt, men med de mange smukke udsigtspunkter gik det lidt trægt fremad. Men kameraerne fik da lov at arbejde.

Bent havde læst, at hvis man stak af fra vej nr. 160 ad vej nr. 62, ville man komme til en af de landskabsmæssigt smukkeste strækninger i USA. Det var vist overdrevet, men det var da nogle smukke sneklædte bjerge, vi kørte langs med. Vi vendte ved Dallas Divide Ranch, som Flemming modstræbende tog et billede af (han sad lige for).

For øvrigt har vi set mange motorcykler og Harleyer, hvor vi har har kørt. Og det undret os ret meget, at en stor del af dem kører uden styrthjelm.

Vi var kommet lidt længere ned i dalen, og her var det et mere venligt landbrugsområde med korndyrkning og kvægbrug. Vi så en hel del heste, deriblandt mange pinto'er.

Dagens indkøb fandt sted i en Walmart, med 24 timers åbningstid, som var kolossal enormt stor – vel nok den største danske Bilka x 2,5. Merete og jeg var lige ved at blive væk, da jeg skulle finde noget body lotion. Det er sjovt, som adfærden derhjemmefra følger med. Vi skulle faktisk kun have haft mælk og et par småting, men inden vi så os om, ja så røg der mange spændende ting i (den ret store) indkøbsvogn. Bl.a. var der tilbud på 2 liter coca cola til 1 dollar.

Allerede kl. 18.15 kom vi ind på en camperplads ved Grand Junction. Der var rigeligt med ledige vaskemaskiner, så vores hårdtprøvede hvide håndklæder samt andet vasketøj blev omformet til rene klude. Vi nåede en dukkert i poolen, før vi fik tændt op i grillen. Derefter var der dømt hygge udendørs i 28C med rødvin, dagbogsskrivning, kortskrivning og hyggesnak. Denne dag blev endnu en god dag med gode hyggestunder, glade smil, kvikke bemærkninger og ”opdagelse” af en del af staten Colorado

Onsdag den 14. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 8.330 miles

Red Canyon Overlook.

Efter en meget varm nat spiste vi morgenmad udendørs. Vi forlod KOA park (vores camperplads) ved nitiden og kørte til Colorado National Monument, en meget smuk naturpark. Vi passerede Coloradofloden, den ser dog ikke ud af meget her i Colorado, den tilføjes åbenbart mere vand på sin færd gennem de næste stater. I naturparken kan man køre en rundtur på ca. 40 miles. Da vores dagsmål var at komme noget længere mod nord, valgte vi kun at køre et lille stykke ind i parken. Parken er nærmest et plateau, og vejen går langs plateauekanten med udsigt over dalen. Vi gjorde holdt et par steder, sidste stop var ved Red Canyon Overlook; som navnet siger var det en kløft med røde klippesiderne. Det var imponerende smukt. Vi tog nogle billeder, og en dame kom hen til Merete og spurgte om hjælp til at få taget et billede, da hun rejste alene. Hun ville sidde i sin åbne Folkevogn Beagle, solbrillerne blev sat og håret ligeså. Flemming sprang til og tog, - et nærfoto af hendes svulmende brystparti. Hun skreg af grin da hun så billedet bagefter. Vi tog også et par stykker mere, som hun havde forventet. Vi fik hendes mail-adr. og sender dem senere til hende. Ved Cold Shivers Rock vovede jeg mig over en sprække og ud på en klippe, og havde store problemer med at komme derfra igen, og langt ned var der. Pyha. Vi forlod Grand Junction og kørte mod nord ad vej 139 gennem Garfield County til Dinosaur. Vi kørte 75 miles gennem et helt øde landskab, vi så kun ganske få dyr på strækningen, og kom gennem et område med geologisk opgjort mere end 50 forskellige klippearter. For os virkede det bare meget varierende. Vi så et par sjove paddehatte-lignende klipper.

Paddehatte.

Vi havde observeret en rørledning langs vejen, og drøftet / gættet på indholdet. Det blev klart for os, da vi kom forbi Rangely Weber Sand Unit, et område fyldt med vippende oliepudder. Vi holdt frokostpause ved Turistkontoret i Dinosaur. Byen er opkaldt efter nogle fund i området af dinosaur spor og knogleforsteninger. Vi fortsatte ind gennem Utah og kom gennem en by som hed Jensen. Lidt større oplevelse end da vi i Oregon kørte gennem Denmark. Her ved Jensen var der både et byskilt og nogle huse. I Jensen drejede vi fra og kørte ind til Dinosaur National Monument, som er parken, hvor dinosaur sporene er fundet. Vi så en stor åben mine i det nordøstlige hjørne af Utah, vi ved ikke, hvad de indsamler i minen, det må vi prøve at finde ud af senere, men det er tydeligt, at landskabet undergår meget store forandringer, når de store maskiner endevender så store mængder materiale, hele bjerge forsvinder.

Dinosaur National Monument.

Vi fortsatte ind i Wyoming, landskabet var nu ændret, masser af træer, og store vandrette flader, noget som højslette, og andet som store flade dalområder. Vi besluttede os til at sigte mod Rock Springs og finde en camperplads for natten der. Som sagt så gjort, vi kørte ind på KOA campground i Rock Springs. Merete og Kjesten lagde an til hurtig tøjvask, vi tømte camperen for vand, det sidste vi havde puttet på smagte hæsligt. Vi spiste udendørs; omend det blæste kraftigt var det dejligt varmt. Efter middagen tøffede vi ind til byen for at handle, vi var rendt tør for visse vigtige produkter. Da vi kørte ud fra pladsen, så vi et langt godstog køre ud af byen. Flemming talte 135 godsvogne, alle med container i 2 etager. Men der var også 4 lokomotiver tilkøbet.

Kort over vores ”færd” indtil videre, som det fremgår af den indtegnede rute er vi stadigvæk bagud med nyhedsbrevene.

Kærlig hilsen, Kjesten, Flemming, Merete og Bent.